

ת"פ 7773/05/14 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ויקטור ביטון, רפאל טולדו

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 7773-05-14 מדינת ישראל נ' ביטון ואח'

03 נובמבר 2014

בפני כבוד השופט ניר מישורי לב טוב

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ויקטור ביטון

2. רפאל טולדו

הנאשמים

נוכחים:

מטעם המאשימה עו"ד נוח רחאל

מטעם הנאשמים - נאשם 1- בעצמו וע"י עו"ד יוסי רז מטעם הסנגוריה הציבורית

נאשם 2- בעצמו וע"י שלמה אלכביר מטעם הסנגוריה הציבורית

הכרעת דין

רקע :

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע העבירות הבאות :

בתאריך 3/5/14 בשעה 18:56 לערך התפרצו הנאשמים בצוואת חדא לדירת מגוריו של מר אברהם דננברג

עמוד 1

(להלן: "המתלון") שנמצאת ברחוב סיני 1062 בטבריה (להלן: "הדירה").

הנאשמים עשו זאת באופן שעלו על כסא וטיפסו למרפסת הדירה, שם פתחו חלון הזזה ונכנסו מבעדו פנימה.

במועד ובמעמד הנ"ל גנבו הנאשמים מתוך הדירה סירים שונים, מיחם ומחבת (להלן: "הרכוש"), באופן שנטלו ונשאו את הרכוש מתוך הדירה במירמה בלי תביעת זכות בתום לב ובכוונה לשלול אותו שלילת קבע מהבעלים.

עוד ובסמוך לעיל נמצא הנאשם מס' 2 בחצר הדירה כשהוא מחזיק מספרי פח ופלייר שהינם

כלי פריצה שעה שאין ברשותו הסבר סביר לכך.

2 לאור האמור לעיל מואשמים הנאשמים בביצוע התפרצות בצוותא חדא לדירת מגורים בכוונה לבצע גניבה וגנבו מתוכה את הרכוש. כמו כן מואשם נאשם 2 כי החזיק שלא כדין בכלי פריצה.

3. בתאריך 31/8/14 הגיעו הצדדים לכדי הסכמה דיונית לפיה יוגש כל חומר החקירה לעיונו של בית המשפט בהסכמה. בנוסף הוסכם כי תשמע עדות המתלון מר אברהם דננברג. הסניגוריה תטען כי לאור חומר הראיות אין מדובר במקום המשמש למגורים בהתאם לסעיף 406 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), ומכאן כי אין להרשיע את הנאשמים בעבירה של התפרצות למקום מגורים אלא להסגת גבול וגניבה בלבד. כמו כן לא חלקו ב"כ הנאשמים על כך שנמצאו כפפות במקום. כבר עתה אציין כי מצאתי מקום להרשעת נאשם 2 בגין עבירת החזקת כלי פריצה וזאת לאור ההסכמה הדיונית אליה הגיעו הצדדים, הודאתו של נאשם 2 במיוחס לו בחקירתו במשטרה וכן חוות דעת איש הזיהוי הפלילי בנוגע לכלי הפריצה הנ"ל.

4. במסגרת ההסכמה הדיונית אליה הגיעו הצדדים הוגשו המוצגים הבאים בהסכמה: הודעת המתלון **ת/1**, דוח שוטר עופר דוד, **ת/2**, עדות נאשם 1 מיום 3.5.14, **ת/3**, עדות נוספת שנגבתה ביום 5.5 מנאשם 1, **ת/4**, עדות נאשם 2 מיום 3.5.14, **ת/5**, עדות נוספת של נאשם 2 מיום 5.5.14, **ת/6**, תמונות רכוש אשר נתפס על ידי הנאשמים, **ת/7**, חוות דעת של אור שחם על כלי פריצה, **ת/8**, דוח משל"ט, **ת/9**, דוח תמלול, **ת/10**.

5. בתאריך 15/9/14 העיד המתלון, ומסר כי עזב את הדירה כשבוע וחצי לפני חג הפסח, וכי השאיר דברים חסרי ערך בדירה כמו סירים. הדירה היתה בשכירות ורק בחודש יולי 2014 נכנסו אליה דיירים חדשים. מרבית הרכוש הועבר בהובלה והמתלון חזר בשבועיים שקדמו להתפרצות ולקח דברים שהשאיר בדירה. המתלון המשיך לשלם שכירות עבור השכרת הדירה גם לאחר שעזב הדירה לרבות במועד ההתפרצות. לשאלת ב"כ נאשם 1 השיב כי בדירה לאחר ההובלה לא נשאר רכוש יקר ערך למעט ארגז מטענים שחשב שהשאיר במקום. העד זוכר כי המיחם היה במרפסת "יכול להיות מקדימה מאחורה לא יודע בדיוק". בחקירה חוזרת הבהיר כי מבחינתו הדברים היו מפוזרים. לשאלת התובע מדוע אמר לחוקר כי הרכוש היה בתוך הבית השיב כי אינו רוצה לגרום לדבר שקר וכי אישר כי אמר לחוקר שמה שראה

(הרכוש) היה בתוך הבית. לשאלת בית המשפט העיד כי את הרכוש שצולם ראה לאחר שנכנס לבית אחרי הפריצה.

6. לאור העובדה כי המחלוקת בין הצדדים הינה משפטית בעיקרה הוריתי על הגשת סיכומים בכתב בסוגיה האם התקיימו רכיבי עבירת ההתפרצות למקום המשמש למגורים במקרה זה.

סיכומי המאשימה :

1. עבירת ההתפרצות למקום המשמש למגורים מוגדרת בסעיף 406 לחוק העונשין :

"(א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים."

המאשימה טוענת כי הגדרת העבירה ככניסה ל"מקום המשמש למגורי אדם" באה להדגיש כי אין הדגש על אופי המקום כי אם על האינטרס להגן על אדם יהיה המקום אשר יהיה בו בחר להתגורר.

2. סעיף 34 כד לחוק העונשין מגדיר : "בית מגורים" - בנין או מבנה או חלק מהם, שבידי

בעלו או תופשו לשם מגורים, לעצמו או למשפחתו או לעובדו, **גם אם לעיתים אין**

גרים בו ; ולענין זה יראו כחלק מבית המגורים גם בנין או מבנה הסמוך לו, או תפוש

עמו או משמש לצורך מסוים שלו, ובלבד שיש קשר ביניהם, בין צמוד ובין דרך מעבר

גדור ומכוסה המוליך מן האחד למשנהו;

3. במקרה נשוא תיק זה מציין המתלונן כי הוציא את מרבית רכושו מהבית אך המשיך לשלם שכירות וארנונה ובחודשים לאחר מכן נכנסו דיירים חדשים לבית המגורים.

4. לצורך עמידה על כוונת המחוקק למונח "מקום המשמש למגורי אדם" מפנה ב"כ התביעה למספר חוקים בהם מגדיר המחוקק את המונח "בית מגורים" :

א. על פי פקודת הפרשנות [נוסח חדש] מוגדר - "בית" - "לרבות כל בית, חלק מבית, וכל בנין או מבנה

אחר, שאנוש דר בהם או תופש אותם. בזכות עצמו או בדרך אחרת, אם ביום ואם בלילה, או שנועדו לדירה או לתפישת כנון זו, ובין שכולם מעל פני הקרקע ובין שכולם או מקצתם מתחת לפני הקרקע". מכאן אנו למדים כי די לתפוס ואין חובה לגור לצורך הגדרת "בית" וכי די ביעוד לשמש לדירה כדי להכניס המקום לגדר הגדרת "בית".

ב. בחוק המקרקעין, התשכ"ט - 1969 מוגדרת "דירה" - "חדר או תא, או מערכת חדרים או תאים, שנועדו לשמש יחידה שלמה ונפרדת למגורים, לעסק או לכל צורך אחר."

ג. בתקנות התכנון והבניה (סטיה ניכרת מתכנית), התשס"ב - 2002 מוגדרת "דירת מגורים" - "מערכת חדרים או תאים, שנועדו לשמש יחידה שלמה ונפרדת למגורים בלבד."

ד. בחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה) התשכ"ג - 1963 מוגדרת "דירת מגורים" -

"דירה או חלק מדירה, שבנייתה נסתיימה והיא בבעלותו או בחכירתו של יחיד, ומשמשת למגורים או מיועדת למגורים לפי טיבה, למעט דירה המהווה מלאי

עסקי לעניו מס הכנסה."

5. במקרה הנדון מדובר בתקופה קצרה של שבועיים ימים בהם אומנם המתלונן לא ישן בדירה והיה בשלבי העברת הרכוש, אך אין כל ספק שמדובר בהתפרצות לכל דבר.

6. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקת בית המשפט בת"פ 25877-02-11 **מדינת ישראל נגד בלולו**, שם נפסק כי פריצה לדירה בה נערכות עבודות שיפוץ אחרונות לפני אכלוס היא התפרצות למקום המשמש למגורים.

7. מהגדרת "בית מגורים" עולה כי הדגש בפרשנות מונח זה מושם על תכלית החזקת המבנה שהינה מגורים גם אם בפועל באותה נקודת זמן לא התגורר איש במקום. במקרה שבפנינו הדירה שימשה למגורים לפני ואחרי ההתפרצות והדירה נבנתה לצרכי מגורים ושימשה דרך קבע למגורים.

8. תכלית סעיף 406 לחוק העונשין לספק הגנה למבנים המשמשים למגורי אדם להבדיל ממבנים אחרים.

טיעוני ב"כ נאשם 1 :

ב"כ הנאשם 1 טוען כי מחומר הראיות שהוגש בהסכמה וכן מעדות המתלונן שנשמעה בבית המשפט עולה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח כי המקום אליו נכנס נאשם 1 הינו "מקום המשמש למגורי אדם" וזאת מן הטעמים הבאים :

א. נאשם 1 טען בחקירותיו כי ככל שהיה ידוע לו, המקום אינו משמש למגורים:

"...השער היה פתוח לא גרים שם בעבר היה מושכר וזהו לא גרים שם...אין שם דיירים" "אני יודע שזה לא מאוכלס..." נאשם 1 טען בחקירותיו כי הגיעו למקום לחפש פסולת ברזל וכי אמר "אני יודע שהוא עזב את הבית אז אמרנו אני ורפי שניקח משם מתכות ונמכור אותם בכמה שקלים".

ב. המתלונן בעדותו בבית המשפט מסר כי לא היה בבית בשעה שנפרץ, הוא עזב הבית לפני פסח, בחודש מרץ או אפריל והבית כבר לא עניין אותו בזמן הכניסה.

ג. המתלונן ציין כי לקח הרכוש כשעזב הבית והשאיר דברים חסרי ערך או עם ערך נמוך מאוד בבית שלא התכוון לקחתם עימו.

ד. המתלונן מסר כי השכנים ידעו שעזב את הדירה, כי למיטב ידיעתו מאז שעזב את הבית ועד שנכנסו דיירים חדשים לא התגורר אף אחד במקום, דיירים חדשים נכנסו בחודש יולי.

ה. לטענת ב"כ נאשם 1 עולה כי מבחינת המתלונן היה הבית עזוב ונטוש והמקום לא שימש למגורים תקופה ארוכה גם לאחר האירוע נשוא כתב האישום.

ו. הנאשמים עצמם ידעו כי המקום אינו משמש למגורים, כלל לא ציפו לגנוב מהמקום רכוש שווה ערך אלא התכוונו לאסוף פסולת ברזל וכך אכן היה. לו היה במקום רכוש שווה ערך סביר להניח שהיה נלקח על ידי הנאשמים שנתפסו כשבידיהם מחבתות ומיחם לא תקין. בדירה עצמה לא היה כל רכוש או ריהוט שיכול להצביע על כך שהמקום משמש למגורי אדם.

ז. אין מדובר במקרה זה באדם שעזב הדירה לצורך טיול בחו"ל, מילואים וכד' אלא הדירה ננטשה זמן רב לפני האירוע נשוא תיק זה, המתלונן עזב את הבית, לא השאיר חפצים בעלי ערך ומכאן כי המקום לא שימש למגורים תקופה ארוכה ולכן נעזב.

ח. ב"כ נאשם 1 טען כי הנאשם לא ידע לומר האם החפצים נגנבו מתוך הבית או מחוצה לו ומכאן שלא הוכח כי נגנבו מתוך הבית.

ט באף אחד מן החוקים אליהם הפנה ב"כ המאשימה לא ננקט בלשון: "מקום המשמש למגורי אדם".

י. בפסק הדין עליו הסתמכה התביעה היו הנסיבות שונות מהמקרה שבפני. במקרה נשוא פסק הדין הושאר רכוש רב בדירה וכי עתירת המאשימה להרשעה בגין סעיף 406 לחוק העונשין נדחתה והנאשמים

הורשעו בגין ביצוע עבירת התפרצות לבניין שאינו משמש למגורים.

יא. לאור האמור לעיל סבור ב"כ נאשם 2 כי לא התקיימו רכיבי עבירת ההתפרצות למקום המשמש למגורי אדם.

טיעוני ב"כ נאשם 2 :

א. אין חולק כי דירת המתלונן עונה להגדרת המונח "בית מגורים" לפי הוראות סעיף 35 כד' לחוק העונשין. מדובר בדירה שפונתה "אולי שבוע וחצי לפני" חג הפסח אליבא המתלונן בעדותו, מרבית תחולת הדירה היתה ריקה.

ב. מעדות המתלונן עולה כי הדירה היתה נטושה משך כחודש ממועד עזיבתה ועד מועד האירוע נשוא כתב האישום כאשר המתלונן מאשר בעדותו כי השאיר החפצים חסרי הערך בדירה.

ג. על פי המבחן הסובייקטיבי הוכח כי הנאשמים ידעו כי אין מדובר במקום המשמש למגורי אדם בשעה שידעו כי המתלונן עזב הדירה עם מלוא תכולתה. ב"כ נאשם 2 משווה התרחיש לפריצה לדירה בשלבי בנייה אשר מיועדת למגורים אך ברור כי אינה משמשת בפועל למגורי אדם טרם אכלוסה. ב"כ נאשם 2 סבור כי באם היתה מושארת בדירה תכולה המעידה על "מגורי אדם" כגון מכשירי חשמל, מיטה וכד' היה בכך כדי להצביע על כך כי אכן מדובר במקום המשמש למגורי אדם.

ד. ב"כ נאשם 2 סבור כי מדובר בלקונה בחוק באשר הגדרת סעיף 406 אינה עוסקת במקרה של דירה שנגנטשה ומאידך אין נסיבה זו עונה להגדרת סעיף 407 לחוק העונשין.

ה. כמו כן נטען כי לא הוכח שהנאשמים גנבו הרכוש מתוך הדירה.

דיון והכרעה :

הסוגיה הראשונה הדרושה הכרעה הינה סוגיה עובדתית - האם נגנב הרכוש נשוא כתב האישום מתוך דירת המתלונן או מחוצה לה?

ב"כ הנאשמים טוענים כי לא הוכח מעבר לכל ספק שהרכוש שנגנב בידי הנאשמים נגנב מתוך דירתו של המתלונן אלא מחוץ לדירה. ב"כ המאשימה טוען כי הוכח מעבר לכל ספק כי הרכוש נגנב מתוך דירת המתלונן. להכרעה עובדתית זו

השלכה על גדר המחלוקת המשפטית שהתגלעה בין הצדדים בשעה שבאם נגנב הרכוש מחוץ לדירת המתלונן הרי שאין מקום ממילא להרשיע הנאשמים בעבירה של התפרצות למקום המשמש למגורי אדם על פי סעיף 406 לחוק העונשין או התפרצות לבנין שאינו מקום מגורים.

בדיון יום 31/8/14 הגיעו הצדדים להסכמה כדלקמן :

"ב"כ הצדדים: הגענו להסכמה דיונית לפיה יוגש כל חומר החקירה בהסכמה.

בנוסף, תשמע עדות המתלונן מר אברהם דננברג. הסניגוריה טוענת כי לאור חומר הראיות אין מדובר במקום המשמש למגורים בהתאם לסעיף 406 לחוק העונשין ומכאן כי אין להרשיע את הנאשמים בעבירה של התפרצות למקום מגורים אלא להסגת גבול וגניבה בלבד."

לאור הסכמה זו הוגש כל חומר הראיות בתיק החקירה בהסכמה והדיון נדחה על מנת שהמתלונן יעיד לצורך הכרעה בסוגיה המשפטית.

הנה רואים אנו כי מההסכמה לעיל עולה לכאורה שהמחלוקת היחידה העומדת בין הצדדים עניינה השאלה האם הדירה אליה נכנסו הנאשמים וממנה גנבו רכוש כאמור בעובדות כתב האישום לעיל עונה להגדרת "מקום המשמש למגורי אדם" אם לאו.

למרות האמור לעיל ולאור העובדה כי המתלונן זומן למתן עדות במסגרת ההסכמה לעיל וטענת הסנגורים כחלק מההסכמה כי לגישתם מן הראוי להרשיע הנאשמים בעבירת הסגת גבול וגניבה, אפשרתי הרחבת חקירתו של המתלונן גם בשאלת מיקומם של החפצים שנגנבו וערכם.

ב"כ הנאשמים מסתמכים בטענתם כי הרכוש שנגנב היה ממוקם מחוץ לדירת המתלונן , וזאת בהסתמך על דברי המתלונן כפי שנמסרו כדלקמן :

"ש. שהראו לך את הציוד חלק מהתמונות מה שקלטת במיוחד זה מיחם שהיה בבית או מחוץ וראית גם סיר או מחבת אתה זוכר איפה הם היו?

ת. אם אני לא טועה במרפסת יכול להיות מקדימה מאחורה לא יודע במדויק. "...

"ש. שאל אותך הסנגור אמרת במרפסת , לא זוכר

ת. מבחינת הדברים זה היה מפוזר" (עמ' 13 ש' 9-1).

עם זאת מעיון בהודעתו של המתלון **ת/1** מיום 5/5/14, יממה וחצי לאחר האירוע, אשר הוגשה בהסכמה עולה כי המתלון מאשר, בסמוך לאחר האירוע כי הרכוש שנגנב וצולם על ידי המשטרה נגנב מתוך הדירה (**ת/7**):

"ש. ומה ראית כשהגעת לבית ?

ת. השער של החצר היה פתוח, בבית המון דברים זרוקים על הרצפה, לדעתי נכנסו לבית מהחלון האחורי, אני לא בטוח. הבית לא באותו תרחיש כפי שאנחנו השארנו אותו, ראיתי שיש דיסקים זרוקים, דברים שהיו בארונות נמצאו על הרצפה, היו חסרים מספר דברים כמו כלי בית, סירים, מחבת, בלט לי לעין חוסר במיכל מיחם לשבת, שקית עם כול מיני חפצים שונים. הכול היה בתוך הבית." (עמ' 1 ש' 10-14).

לשאלת התובע בחקירה חוזרת השיב המתלון :

"ש. אני אומר לך ששאל אותך החוקר " מה ראית בתוך הבית" מפנה לשורות 11-14, אמרת שכל הרכוש סירים, מחבת, מיכל מים, שקית עם חפצים שונים, דיסקים, הכל היה בתוך הבית, אז מה נכון?

ת. אני לא רוצה להוציא דבר שחש ושלוש אני יגרום לו לדבר שקר, נשאלתי איפה הדברים היו אמרתי שמה שראיתי היה בתוך הבית.

ש. אמרת דברים שהיו בתוך הארונות נמצאו על הרצפה.

ת. אני לא רוצה להגיד דברים שחש ושלוש ... מעבר דירה אתה לוקח את הדברים ורוצה לצאת משם, יכול להיות ארונות שבורים הכל יכול להיות.

(עמ' 13, ש' 10-17).

וכן השיב לשאלת בית המשפט :

"ש. מימה שאתה זוכר מה היה מחוץ לבית?

ת. אני לא זוכר

ש. יכול להיות שחלק מהציוד היה בתוך הבית וחלק בפנים?

ת. מה שצולם זה ראיתי לאחר שנכנסתי לבית לאחר הפריצה הזאת. "

(עמ' 13 ש' 19-23)

עיון בעדותו של המתלון יממה וחצי בלבד לאחר האירוע מעלה כי המתלון היה חד משמעי במענה שמסר לחוקר כי הרכוש שנגנב, נתפס ותועד בצילום ב **ת/7** הינו רכוש שנגנב מתוך הבית עצמו והמתלון אף מציין כי "הכל היה בתוך

הבית" ואף "דברים שהיו בארונות נמצאו על הריצפה".

במהלך עדותו של המתלון בפני התרשמותי כי אכן המתלון מתקשה לזכור מיקומם של החפצים ביום מתן עדותו בפניי והוא אף נזהר מלנקוט בלשון חד משמעית מחשש כי יאמר "דבר שקר" כדבריו בחלוק למעלה מארבעה חודשים מיום האירוע. פעם אומר זה ש"אם אינו טועה" היה הציד במרפסת ופעם מאשר לשאלת בית המשפט "ברחל בתך הקטנה" כי אינו זוכר מה מהחפצים שנגנבו היה מחוץ לבית אך מאשר במפורש לשאלת בית המשפט כי מה שצולם **בת/7** ראה **לאחר שנכנס לבית לאחר הפריצה**. לא הוכח על ידי ההגנה כי הרכוש שנתפס ואותו ראה המתלון בתוך הבית הוזז או הוכנס לבית על ידי מי מאנשי המשטרה או אדם אחר לאחר ההתפרצות ואמירה זו מהווה חיזוק לגירסה אותה מסר במשטרה. לכך יש לצרף הערות בית המשפט בהמשך בנוגע למתלון אשר חש "חוסר נעימות" לפני הנאשמים והתרשמות בית המשפט מניסיונו למזער המיוחס להם בעדותו בבית המשפט.

משלא הוכח בראיה כלשהי ואף לא נטען על ידי ההגנה כי מניעים פסולים הביאו המתלון שלא לומר אמת בעת עדותו במשטרה, נחרצותו של המתלון במתן העדות במשטרה בדבר מיקומם של החפצים הגנובים ערב הגניבה ואישורו בפניי כי אכן אמר את הדברים במשטרה מבלי לטעון כי לא היו מדויקים או נכונים הביאו אותי לכדי מסקנה כי הרכוש הגנוב נושא כתב האישום אכן היה מאופסן ערב הגניבה בתוך בית המתלון וזאת כפי שמסר במסגרת עדותו במשטרה.

קביעתי זו מתחזקת לנוכח עיון בהודעת נאשם 2 מיום 5/5/14 עמוד 2 ש' 9 ואילך אשר הוגשה בהסכמה:

"שאלה : מה האמת ?

תשובה : האמת שאנחנו נכנסנו לתוך הבית ולא כמו שאמרתי בחקירה הראשונה.

שאלה: מי זה אנחנו ?

תשובה : אני וויקטור ביטון שנתפס איתי

נכנסנו למרפסת של הבית, ונכנסנו לגינה, היה סיר. ואז עלינו על כיסא , ויקטור ראשון ואני אחריו, פתחנו את החלון ונכנסנו לתוך הדירה .

בבית היה מיחם של שבת, של מים חמים, אני לקחתי אותו והוצאתי אותו מהחלון וגם לקחנו עוד כמה דברים, מחבת, ומטען לפלאפון וכמה סירים... זה האמת...

שאלה : איך נכנסתם לבית ?

תשובה : מהחלון של המרפסת, זה חלון צדדי כזה, על הקיר הקטן ליד הכניסה לבית.

שאלה: איך פתחתם את החלון ?

תשובה : לא היה נעול, עם היד , זה חלון הזה , נפתח לצד. יש לו בערך גובה מטר..

שאלה: כול מה שהוצאתם מהבית נתפס על יד השוטרים או שהעלמתם משהו ?

תשובה : הכול נתפס , השוטרים לקחו הכול, זה הדברים מהבית בדיוק מה שלקחנו ."

גם מהודאתו של נאשם 1 אשר הוגשה בהסכמה עולה כי השניים נכנסו לבית המתלון וגנבו משם את הרכוש הגנוב ודי בדברים שנאמרו בעדותו מיום 5/5/14 , עמוד 2, שורה 10 ואיך :

"אני ורפי נכנסנו לתוך הבית דרך החלון של המרפסת והחלון היה פתוח , לא שברנו את החלון בכלל, הזזתי את החלון עם היד והוא נפתח. אני נכנסתי לבית וגם רפי, עלינו על הכיסא, ומהכיסא לחלון ופנימה . בתוך הבית אחרי שנכנסנו לתוך הבית אני ורפי אז ראינו שהבית ריק. כמעט לא היה כלום שם, נשארו חפצים וכול מיני דברים , דיסקים. רפי וגם אני חיפשנו מה לקחת מתוך הבית, וראיתי שיש בבית דברים ניירות וכול מיני דיסקים, לא לקחתי אותם. רפי הוציא את המיחם והסירים , ויצאנו חזרה מהחלון למרפסת ורצינו ללכת. איך שיצאנו מהבית ישר באו משטרה ועצרו אותנו. זה האמת "

לאור האמור לעיל אני קובע מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים נכנסו לבית תוך שהם נכנסים מבעד לחלון שפתחו וגנבו הרכוש נשוא כתב האישום מתוך הבית.

הסוגיה השנייה הדורשת הכרעה הינה השאלה העובדתית - האם היתה הדירה נשוא כתב האישום שנפרצה בגדר דירה שננטשה בידי המתלון - מחזיקה כדין בעת ביצוע העבירות או שמא יש לקבוע כי בשעת ביצוע העבירות היתה הדירה מאויישת בידי המתלון.

המתלון מוסר בעדותו במשטרה :

"שאלה: כמה זמן אתה נמצא בשלב העברת הדירה ?

תשובה : בערך בשבועיים האחרונים כול פעם מעבירים קצת. פעם אחת הובלה וכול פעם קצת באוטו . לא סיימנו."

(עמ' 2 בהודעתו ת/1).

במסגרת עדותו של המתלון בבית המשפט מסר הדברים הבאים בכל הנוגע למועד הובלת מרבית חפציו מן הדירה נשוא כתב האישום לכתובתו החדשה:

"ש. הוא אומר שבערך ההובלה הייתה 3 שבועות לפני פסח

ת: לא יכול להיות אולי שבוע וחצי לפני."

(עמ' 12, ש' 21-22).

המתלון הינו אדם שומר מצוות ובקיא במועדי החגים על פי הדת היהודית ומכאן כי סביר להניח שמדייק בעדותו בנוגע למועד ההובלה שביצע כאשר הוא אומר שנערכה שבוע וחצי לפני חג הפסח. מעיון בלוח השנה הלועזי עולה כי על פי עדות המתלון בבית המשפט מועד ביצוע ההובלה הינו 3/4/15 בקירוב (ערב חג הפסח נחוג ביום 14/4/14) בשעה שעבירת ההתפרצות לדירה נעברה ביום 3/5/14, כחודש בקירוב לאחר ביצוע ההובלה.

במהלך ניהול התיק ובמיוחד לנוכח שמיעת עדותו של המתלון בתיק התגלעה בין הצדדים מחלוקת עובדתית האם השאיר המתלון חפצים בעלי שווי בדירה שנפרצה או שמא סיים המתלון את מלאכת העברת החפצים שברשותו מהדירה שנפרצה לכתובתו החדשה עובר לביצוע עבירת ההתפרצות לדירה.

בעדותו של המתלון במשטרה ת/1 מסר מפורשות כי :

"שאלה: היכן אתה מתגורר?

תשובה : אני מתגורר ברחו בסיני 1061/1 בשיכון ד' בטבריה, כרגע אני נמצא בשלב של העברת חפצים ודירה לכתובת אחרת , אך עדיין כול הרכוש שלי נמצא בדירה ברחוב סיני."

(עמ' 1 ש' 3-5)...

ראיתי שיש דיסקים זרקים, דברים שהיו בארונות נמצאו על הרצפה, היו חסרים מספר דברים כמו כלי בית, סירים, מחבת, בלט לי לעין חוסר במיכל מיחס לשבת, שקית עם כול מיני חפצים שונים . הכול היה בתוך הבית.

שאלה: אני מציג לך תמונות מתיק החקירה, האם אתה מזהה את הרכוש

תשובה : כן, בוודאות, אלו דברים אישים של משפחה, ברור שאני מזהה."

(עמ' 1 ש' 12-16)...

בנוגע לשווי הרכוש שנגנב ענה המתלון :

"שאלה: האם אתה יכול להעריך את השווי של הרכוש המוצג בפניך ושנגנב ממך ?

תשובה : לא, מדובר בסירים ובחפצים שהשתמשנו בהם בבית בשגרה , המיחם להערכתי עולה בערך 250

שקל, לגבי השאר קשה לי להעריך שווי מדויק. "... (עמ' 2 ש' 22-24).

שאלה: כמה זמן אתה נמצא בשלב העברת הדירה ?

תשובה : בערך בשבועיים האחרונים כול פעם מעבירים קצת. פעם אחת הובלה וכול פעם קצת באוטו . לא סיימנו. " (עמ' 2 ש' 31-33).

עם זאת, בעת שנשאל המתלונן על דבריו אלו בבית המשפט שינה גרסתו ואמר הדברים הבאים :

ש. מתי היית פעם אחרונה בבית ברחוב סיני?

ת. הבית לא עניין אותי כי הוא לא ברשותי " ... (עמ' 9 ש' 23,24)

"ש. מה השארית בבית שעזבת?

ת. מה שהשארתי זה לא משהו בעל ערך סירים וכו'

ש. אלו דברים שהתכוונת להשאיר או לקחת אותם

ת. היה במחשבה שלי ארגז של מטענים אבל מתברר שלקחתי אותם בסוף" ... (עמ' 10, ש' 2-5).

כאשר מעמת התובע את המתלונן עם גרסתו במשטרה בנושא זה הוא עונה :

ש. אני מפנה אותך למה שאתה מסרת בחקירתך מיום 5.5 שורות 4-5 : "אני כרגע נמצא בשלב העברת חפצים לכתובת אחרת , אך עדיין כל הרכוש שלי נמצא בדירה ברחוב סיני" זאת חתימתך אתה מאשר ?

ת: כן זו החתימה שלי אבל לא אמרתי שהשארתי את כל הרכוש אלא נשארו שמה דברים לאחר מכן אלו דברים שלא הייתי משתמש בהם.

ש: אז החוקר המציא את כל מה שרשום ?

ת: אולי הוא התבלבל מילה שונה או משהו אולי אני התבלבלתי כי אני לא רגיל לחקירות" ... (עמ' 10 ש' 12-18).

בנוגע לשווי הרכוש ענה כי אכן בא לקחת דברים אחרי ההובלה אך מרבית הרכוש שנשאר בדירה לא היה רלוונטי והיה חסר ערך עבורו, ארגז המטענים שחשב שהשאיר בדירה לא היה בדירה והמיחס שנגנב לא היה תקין וחדש עולה 250 ₪.

המתלון השיב במהלך עדותו כי בכל התקופה מאז הובלת החפצים לכתובתו החדשה ועד לאחר מועד ביצוע ההתפרצות לדירה שילם המתלון שכר דירה לבעל הדירה וזאת עד שנמצאו דיירים חלופיים אשר החלו להתגורר בדירה בחודש יולי 2014.

כאשר נשאל המתלון בעדותו במשטרה האם מכיר את הנאשמים מסר כי אינם מוכרים לו. זאת בשעה שבמהלך העדות בבית המשפט מסר המתלון :

"ש. מה הקשר שלך לנאשמים אתה מכיר אותם ?

ת. ראיתי את השמות האלה, באזור שלי איפה שהייתי גר".

במהלך עדותו של המתלון התרשמתי כי חש חוסר נעימות כלפי הנאשמים כמי "שמסבכם" בעדותו. חוסר נעימות זה מקבל חיזוק בשינוי שחל בגירסת המתלון בהקשר לאמור לעיל ואף בהיכרות המתלון עם הנאשמים בשעה שבעת עדותו במשטרה ציין כי אינו מכיר את הנאשמים אך במהלך העדות בבית המשפט אישר כי מכיר את שמותיהם באזור מגוריו הקודם. אי נעימות זו עולה בקנה אחד אף עם קשיי המתלון להיזכר במיקום החפצים שנגנבו כפי שצוין לעיל וזאת למרות הודאתם הברורה של הנאשמים בנקודה זו בעדותם במשטרה ובדבריו ההססניים כי אינו רוצה ליפול לידי דבר שקר כאשר הוא מעומת שוב ושוב עם דברים שאמר במשטרה וסטה מהם בעדותו בבית המשפט.

מעדותו של המתלון בפני אל מול העדות שמסר במשטרה ת/1 עולה לגישתי כי המתלון אכן העביר את מירב החפצים בעלי הערך במסגרת הובלה שביצע שבוע וחצי לפני ביצוע ההתפרצות אך השאיר מאחוריו חפצים שיש להם ערך כספי ושאת חלקם לפחות התכוון לקחת לכתובתו החדשה וזו אף היתה הסיבה שחזר לדירה לאחר ביצוע ההובלה.

לאור האמור לעיל אני קובע כי המתלון אמנם לא התגורר במועד ביצוע ההתפרצות בדירה שנפרצה אך פעל בתקופה בה ארעה ההתפרצות להעביר חפצים מהדירה שנפרצה לכתובתו החדשה ולפחות חלקם של החפצים היו בעלי ערך כספי.

מכאן לשאלה המשפטית - האם הדירה אליה התפרצו הנאשמים עונה להגדרת "מקום המשמש למגורי אדם" כאמור בסעיף 406 לחוק העונשין ?

סעיף 406 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 קובע כי :

"(א) הנכנס **למקום המשמש למגורי אדם** או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים."

(ההדגשות שלי נ.מ.ל.)

לצורך תיחום המחלוקת במקרה זה ניתן לציין שלושה תרחישים עובדתיים הרלוונטיים לענייננו :

א. תרחיש בו הושלמה בנייתו של מקום לצורך מגורי אדם אך טרם אוכלס המקום וטרם החלו הבעלים או המחזיק לגור בו (**להלן: "תרחיש א'"**).

ב. תרחיש בו שימש המקום למגורי אדם אך בנקודת הזמן הרלוונטית לאירוע ההתפרצות אין מתגוררים במקום, אם מפאת עזיבת שוכר וכניסת דייר חדש המתוכננת בעתיד, עזיבת המתגוררים לצרכי טיול, מילואים וכד' (**להלן: "תרחיש ב'"**).

ג. נעשה שימוש רציף במקום לצורך מגורים (**להלן: "תרחיש ג'"**).

אדון ראשית בשאלה המשפטית, מהי משמעות המונח "משמש" בו נוקט המחוקק בסעיף 406 לחוק העונשין ולאחר מכן אבחן האם בנסיבות תיק זה ולאור הראיות שהוצגו בפני בית המשפט נופל המקרה לגדר תרחיש א' או תרחיש ב' ומהי ההשלכה שיש לקביעה זו על התקיימות רכיבי העבירה לפי סעיף 406 לחוק העונשים אל מול רכיבי סעיף העבירה בסעיף 407 לחוק העונשין.

מלאכת הפרשנות במשפט

"הקונסטרוקציה המשפטית בה עושה שימוש המשפט הישראלי, היא תורת הפרשנות התכליתית. גישתנו היא כי כל טקסט משפטי מתפרש על פי תכליתו. מתוך מגוון המשמעויות הלשוניות שהטקסט סובל בלשונו שולף הפרשן אותו מובן שיותר מכל מובן אחר מגשים את התכלית המונחת ביסוד הטקסט. גבול הפרשנות הוא גבול הלשון.... במסגרת המשמעויות הלשוניות, יש ליתן ללשון הטקסט פטור מובן המגשים את תכליתו..."

ובהמשך -

"על פי גישתנו, התכלית המונחת ביסוד הטקסט המשפטי מורכבת משני יסודות : יסוד סובייקטיבי ויסוד אובייקטיבי. היסוד הסובייקטיבי עניינו הכוונה של יוצר הטקסט... כאשר אנו עוברים מטקסטים של המשפט הפרטי לטקסטים של המשפט הציבורי גובר המשקל של התכלית האובייקטיבית.... החוק יתפרש על פי התכלית האובייקטיבית וכי תכלית זו עניינה בין השאר העקרונות הכלליים של המשפט... ביסודה עומדים שלושה סוגים של עקרונות כלליים : ערכים אתיים (כגון צדק, מוסר, זכויות אדם), מטרות חברתיות (כגון, קיום המדינה, ודאות ובטחון בהסדרים הבינאישיים, זכויות אדם) ודרכי התנהגות ראויות (כגון, סבירות, הגינות ותום לב) "

(ראה מאמרו של פרופ' אהרון ברק, "עקרונות כלליים של המשפט בפרשנות המשפט"

אתר נבו , שם בעמוד 2 - 5)

פרשנות מילולית - בלשנית :

במקרה שבפני אין טוענים הצדדים לפירוש שונה במהותו למילה "משמש" אלא לפרק הזמן אליו מתייחס מונח זה.

הפירוש המילולי של המילה "משמש" הינו: "משרת תכלית מסוימת" (או "מכהן" , פירוש שאינו רלוונטי לענייננו).

מעיון בפירוש המילולי אין אנו למדים לעניין משך הזמן והתקופה אליה מתייחסת המילה "משמש". אפשרות אחת הינה מתן פרשנות מילולית למונח "משמש" כמתייחס לזמן הווה בנקודת זמן ספציפית ומוגדרת. על פי פרשנות זו, באם ברגע ההתפרצות למקום לא שימש המקום למגורי אדם כאמור בתרחיש ב' אזי אין המקום משמש למגורי אדם.

אפשרות שניה שאף היא עולה מן הפרשנות המילולית - בלשנית הניתנת למונח "משמש" הינה כי המונח מתייחס לתקופת זמן בהווה שאינה מוגדרת בשעות, ימים, שבועות או חודשים כי אם הווה נמשך במסגרתו נעשה שימוש במקום לצרכי מגורים. באם תתקבל פרשנות זו , ניתן לקבוע כי גם בהתקיים תרחיש ב' משמש המקום למגורי אדם.

פרשנות תכליתית :

להלן לשון סעיף 406 ו 407 לחוק העונשין :

סעיף 406 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 קובע כי :

"(א) הנכנס **למקום המשמש למגורי אדם** או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים."

(ההדגשות שלי נ.מ.ל.)

סעיף 407 לחוק העונשין , התשל"ז - 1977 קובע כי :

(א) המתפרץ לבנין שאינו משמש בית מגורים ולא מקום תפילה, או לבנין שהוא אמנם סמוך לבית מגורים

ומוחזק יחד עמו אך איננו חלק ממנו, בכוונה לבצע בהם גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ לבנין כאמור בסעיף קטן (א) ומבצע בו גניבה או פשע, או מתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע, דינו - מאסר שבע שנים.

המחוקק בחר לעשות בסעיף 406 שימוש במונח "מקום המשמש למגורי אדם" ולא במונח "בית מגורים" כפי שעשה בסעיף 407 לעיל.

עם זאת, מעיון בדברי כב' השופט בדימוס, המלומד י. קדמי בספרו **על הדין בפלייליים**, חלק שני (מהד' חדשה תשע"ג - 2013), שם בעמוד 951, עומד המחבר על הרציונל העומד בבסיס שתי העבירות:

"ההגדרה הקבועה בסעיף 405 לחנ"ש מלמדת כי עבירות הפריצה וההתפרצות - הקבועות בסימן ד' לפרק י"א בחוק העונשין - מכוונות בעיקרן להגנה על "בנין", לאמור: על מי שמצוי בתוכו, ובעיקר - על "מה" שמצוי בתוכו".

על השאלה מהו: "מקום המשמש למגורי אדם" עונה המלומד קדמי בספרו כי:

"המושג 'בית מגורים' - מוגדר בסעיף 34כד' לחנ"ש, ומשקף את הלכת המשפט המקובל בסוגיה זו: והשלמה להגדרה זו מצויה בהגדרת המושג 'בית' בפקודת הפרשנות. (שם, עמ' 960).

המונח "בית מגורים" מוגדר בסעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 -

"בנין או מבנה או חלק מהם, שבידי בעלו או תופשו לשם מגורים, לעצמו או למשפחתו או לעובדו, גם אם לעתים אין גרים בו; ולענין זה יראו כחלק מבית המגורים גם בנין או מבנה הסמוך לו, או תפוס עמו או משמש לצורך מסוים שלו, ובלבד שיש קשר ביניהם, בין צמוד ובין דרך מעבר גדור ומכוסה המוליך מן האחד למשנהו.

בסעיף 1 לפקודת הפרשנות [נוסח חדש] מוגדר המונח "בית" -

" "בית" - לרבות כל בית, חלק מבית, וכל בנין או מבנה אחר, שאנוש דר בהם או תופש אותם, בזכות עצמו או בדרך אחרת, אם ביום ואם בלילה, או שנועדו לדירה או לתפישה כגון זו, ובין שכולם מעל פני הקרקע ובין שכולם או מקצתם מתחת לפני הקרקע.

להצעה פרשנית זו לפיה יש לראות את הגדרת "בית מגורים" בסעיף 34כד' כהגדרה זהה להגדרת "מקום המשמש למגורי אדם" השלכה ברורה על ההכרעה המשפטית במקרה של התפרצות לדירה בתרחיש ב' לעיל.

המחוקק בחר לעשות שימוש במונח "בית מגורים" בהקשרו של סעיף 407 בעוד לא בחר לעשות כן בסעיף 406. עם

זאת, אין חולק כי התכלית החקיקתית העומדת בבסיס עבירת ההתפרצות למקום המשמש למגורי אדם ועבירת ההתפרצות לבניין שאינו משמש בית מגורים הינה להעניק הגנה למתגוררים בכלל המבנים הראויים להגנה ולרכושם מפני הפורץ והמתפרץ לתחומם, הן לגופם והן לרכושם. זאת במסגרת עקרון המשפט הבאים להגן על שלום הציבור ובטחונו, הן לגוף והן לרכוש.

סבורני כי מתן פרשנות שונה לשני מושגים אלו תיצור אי אחידות במעשה החקיקה אשר עלולה ליצור לאקונה בחוק ולא לכך כיוון המחוקק בחוקקו סעיפים אלו, הן על פי פרשנות סובייקטיבית והן על פי פרשנות אובייקטיבית. אין כל הגיון חקיקתי כי בעוד שהדגש בסעיף 407 יהיה נתון לתכלית ההחזקה (שהרי המונח "בית מגורים" כולל גם מצב בו לעיתים אין גרים בבית המגורים) ואילו בעבירה לפי סעיף 406 לא תינתן הגנה לבעל הנכס או מחזיקו במצב בו לעיתים אין גרים בבית. שני המונחים נועדו להשלים זה את זה בחפיפה מלאה. האחד עוסק בהתפרצות למקום המשמש למגורי אדם ואילו השני עוסק במצב בו בוצעה התפרצות למבנה שאינו נופל בגדר ההגדרה בסעיף 406. כל זאת מתוך כוונת המחוקק להעניק הגנה נרחבת לבתי המגורים ולמתגוררים בבתי המגורים.

יתרה מכך, על פי הפרשנות התכליתית לעיל, עולה כי הסיכון לשלומם של אדם רב יותר בביצוע עבירת התפרצות למקום המשמש למגורי אדם לאור החשש בהיתקלות הפורץ עם בעל הבית או מחזיקו וגלישה למעשה אלימות וזאת ביחס לעבירת ההתפרצות לבניין שאינו משמש בית מגורים. אם כן, הדעת נותנת כי אין לעדיף את הפרשנות אותה מבקשת ההגנה לאמץ המקנה הגנה למחזיקו של בניין שאינו משמש לבית מגורים ואשר סביר להניח כי לא ימצא במקום כאשר אינו תפוס בפועל (בהתאם לתרחיש ב') בעוד שמחזיק מקום אשר העביר תכולת דירת מגוריו לכתובת חדשה אך קיימת סבירות שממשיך לבקר לפרקים בדירה לא יזכה להגנה דומה באשר הסיכון לשלומם גדול יותר בסיטואציה זו בהשוואה לזו בסעיף 407 לחוק העונשין.

המלומד י.קדמי עומד בספרו על השוני האפשרי בין הגדרות המונחים "משמש למגורי אדם" ו"בניין המשמש בית מגורים" וקובע כי לכל היותר ניתן להסיק כי במונח "מקום" להבדיל מ"בניין" ביקש המחוקק להרחיב במעט בהיקף וטיב "המבנים" הנכנסים להגדרת המבנים המוגנים בסעיף 406 אך אין הדבר משליך על פרשנות המונח בהקשר לתרחיש ב' לעיל לפיו לעיתים לא גרים במבנה.

פרשנות זו השואבת תוקפה מתכלית החוק והסדריו עומדת בקנה אחד עם הפרשנות הלשונית - בלשונית הגורסת כי עצם השימוש לצורך מגורי אדם כולל בחובו גם את הסיטואציה המתוארת בתרחיש ב' כי "לעיתים אין גרים בו" כאמור בהגדרת "בית מגורים" בסעיף 34 כד' לחוק העונשין. חיזוק לגישה פרשנית זו ניתן למצוא בהגדרת "בית" בפקודת הפרשנות כמקום אשר נועד לדירה. בצירוף שתי ההגדרות ("בית" ו"בית מגורים") עולה כי על פי תרחיש ב', כאשר שימש המבנה בעבר לצורך מגורי אדם, בזמן ההתפרצות לא התגוררו במקום והמקום נועד לשמש כבית מגורים בעתיד עונה המקום להגדרת "מקום המשמש למגורי אדם".

ב"כ המאשימה הפנה בטיעונו לפסק הדין בת.פ. 25877-02-11 **מדינת ישראל נגד בלול**, בית משפט השלום נתניה מיום 29/2/12. במקרה זה ארעה התפרצות לבית המתלונן שטרם אוכלס, מעולם לא אוכלס ושימש לאחסון חפצים עד לאכלוסו. לעומת זאת טענה ההגנה, שבית המשפט קבע במקרה זה כי הנאשם התפרץ למקום המשמש בית מגורים

והרשיעו לפי סעיף 407 לחוק העונשין ולא לפי סעיף 406 לחוק העונשין.

לאחר עיון בפסק הדין לעיל סבורני, כי מדובר במקרה עובדתי המוגדר כתרחיש א' לעיל השונה מהמקרה שבפני בשעה שבמקרה שבפני אוכלס המקום בידי המתלונן וההתפרצות למקום בוצעה בשעה שהמתלונן עבר לגור בכתובת חדשה ובטרם נכנסו שוכרים חדשים למקום (תרחיש ב').

עם זאת, שותף אני לניתוח המשפטי אשר בוצע על ידי בית המשפט בפסק הדין לעיל ולדברים שנאמרו שם :

" אימוצה של תכלית חקיקתית זו ויישומה במקרה שלפני מוביל אל המסקנה כי אין הצדקה להחיל את הכללים המרחיבים הנוגעים להגנה על בתי מגורים על מקומות או בניינים אשר אינם משמשים בפועל למגורי אדם, גם אם פוטנציאלית יכולים הם לשמש למגורים ואף אם בעתיד סביר כי תכליתם תשתנה והם ישמשו למגורים. כל עוד לא החל המבנה לשמש למגורי אדם, ולכל הפחות כל עוד לא החל הבעלים או התופש בפעולות שנועדו להביא בקרוב לתחילת השימוש למגורים, לא צפויים כל אותם נזקים מיוחדים, המאפיינים פגיעה בבתי מגורים, ועל כן אין מבנים מאין אלה זכאים להגנה מיוחדת.

שונה המצב בו עסקינן מזה המתואר בהגדרת בית מגורים בסעיף 34 כד', המבהיר כי ההגנה הנרחבת של סעיף 406 לחוק תחול על מבנה המוחזק לשם מגורים, גם אם לעיתים אין גרים בו. דומה כי ההגדרה הנ"ל נועדה להבהיר כי ככל שמוחזק המבנה בפועל לצרכי מגורים, אזי יחולו הוראות סעיף 406 לחוק גם באותן תקופות ביניים בהן אין מתגוררים בבית בפועל,

כגון במהלך חופשות ארוכות, כשבני המשפחה מתגוררים באופן זמני בחו"ל או במקום אחר וכן בפרקי הזמן בהם עזבו הדיירים הקודמים וטרם נכנסו לבנין הדיירים החדשים. לפיכך, אין העובדה כי האפיון כבית מגורים אינו מתבטל גם אם "לעיתים אין גרים בו", מצביעה בהכרח על כך שכל מבנה בעל פוטנציאל למגורים ראוי שייחשב כבית מגורים לצורך הפעלת הוראות הסעיף." (ההדגשה אינה במקור - נ.מ.ל).

להדגיש כי לא מצאתי לנכון להקיש מהגדרת המונח "דירת מגורים" בחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה) ובתקנות התכנון והבניה (סטייה ניכרת מתוכנית) או הגדרת "דירה" בחוק המקרקעין לצורך תמיכה בפרשנות התכליתית אותה אימצתי בהחלטתי זו הגם שהגדרות אלה תומכות בפרשנות זו. זאת מפאת הרציונל השונה העומד בבסיס הגדרות אלו במובחן מהגדרות חוק העונשין והערכים המוגנים עליהם באים החוקים השונים להגן שאינם אחידים לכלל החוקים הנ"ל.

לסיכום ההכרעה בסוגיה המשפטית אני קובע כי המונח "מקום המשמש למגורי אדם" שואב הגדרתו מהמונח "בית מגורים" בו נעשה שימוש בסעיף 407 ומעוגן כאמור בסעיף 34 כד' לחוק העונשין.

לפיכך ובאשר למקרה שבפני אני קובע כי הגם שאין חולק כי המתלונן לא התגורר בדירה שנפרצה בזמן ביצוע עבירת ההתפרצות, הרי שהדירה שנפרצה עונה להגדרת המונח "בית מגורים" בבחינת מקום "שלעיתים אין גרים בו" ומכאן גם

להגדרת "מקום המשמש למגורי אדם".

הסוגיה השלישית הטענה הכרעה במקרה שבפני הינה טענת הסניגורים , הגם שלא קיבלה ביטוי נרחב בטיעוניהם ונטענה בשולי הדברים כי הנאשמים סברו לתומם, על סמך העובדות שהיו ידועות להם כי הדירה אינה משמשת למגורים ולכן לא התכוונו לגנוב חפצים מן המקום אלא לפרק ברזל במקום ולקחתו.

הנאשמים מסרו בעדותם במשטרה כי ידעו שהמתלונן עזב את הבית ולכן ביקשו להיכנס לבית ולקחת מהמקום מתכות או "שאריות" כדברי הנאשם 1 בעדותו מיום 5/5/14, עמ' 2 ש' 25.

למרות שהטענה לא נטענה על ידי ההגנה ב"רחל בתך הקטנה" מצאתי לנכון להתייחס בקצרה לטענה ולדחותה.

סעיף 34 לחוק העונשין, קובע כי תעמוד לנאשם הגנת טעות במצב דברים :

"(א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו. "

סעיף 34 יט לחוק העונשין , קובע כי תעמוד לנאשם הגנת טעות במצב משפטי באשר:

"לענין האחריות הפלילית אין נפקה מינה אם האדם דימה שמעשהו אינו אסור, עקב טעות בדבר קיומו של איסור פלילי או בדבר הבנתו את האיסור, זולת אם הטעות היתה בלתי נמנעת באורח סביר."

במקרה שבפני לא ניתן לומר כי הנאשמים נפלו לגדר טעות במצב הדברים. הנאשמים מוסרים, כי היו מודעים לכך שהמתלונן עזב את הדירה אך לא טרחו לברר האם השאיר חפצים בעלי ערך מאחור ולכל הפחות עצמו עיניהם ביחס לנקודה זו. יתרה מכך, עצם הודאתם של הנאשמים במשטרה כי התפרצו למקום כדי לגנוב מתכות שהושארו במקום יש בה משום הודאה כי ידעו שקיימים חפצים בעלי ערך (לפחות לצרכיהם) והניתנים לגניבה אך הם עצמו עיניהם בשאלה מיהו בעליהם של החפצים הגם שעשויים ממתכת , לא טרחו לבקש רשות הבעלים או המתלונן לקחתם אלא פרצו דרך חלון הבית כאשר אחד מהנאשמים מצויד בכלי פריצה, ומכאן ניתן ללמוד על תכלית מעשיהם. במצב דברים זה לא אוכל לקבל טענתם של הנאשמים כי נפלו לגדר טעות במצב דברים , מצב אשר נמנעו במתכוון מלבדקו. הנאשמים לא עמדו במבחן הוכחת "כנות" טעותם הגם שספק בעיני אם זו כלל קיימת במקרה זה.

טענת ההגנה מסוג טעות במצב משפטי העומדת לנאשם מעוגנת בחוק ובפסיקה כפי שנקבעה בע"פ 5672/05 - **טנר בעמ נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007(4), 395:

"היחס לאי ידיעת הדין כגורם המשפיע על קביעת אחריות פלילית עבר שינוי של ממש בתיקון 39 לחוק העונשין. סעיף 12, כנוסחו לעיל, בוטל. הנושא מוסדר כיום בסעיף 34ט לחוק העונשין, שכותרתו "טעות במצב משפטי", וזו לשונו:

"לענין האחריות הפלילית אין נפקה מינה אם האדם דימה שמעשהו אינו אסור, עקב טעות בדבר קיומו של איסור פלילי או בדבר הבנתו את האיסור, זולת אם הטעות היתה בלתי נמנעת באורח סביר".

הכלל הכמעט מוחלט לפיו אי ידיעת הדין אינה פוטרת הומר בכלל הנכון להכיר, במקרים מסוימים, בפטור מאחריות פלילית בגין טעות משפטית. הכלל הבסיסי נותר, אמנם, בעינו ועל פיו אי ידיעת הדין אינה פוטרת. אלא שלצידו נקבע חריג משמעותי, הקובע פטור מאחריות פלילית במקרה של טעות במצב משפטי שהיא "בלתי נמנעת באורח סביר". ההגנה במקרה של טעות במצב משפטי מותנית בהתממשותם של שני תנאים: ראשית, על הטעות במצב המשפטי להיות טעות כנה ובתום לב. תנאי זה ברור מאליו, שכן טעות שאינה טעות כנה ובתום לב אינה בגדר טעות. שנית, על הטעות לעמוד בקריטריון של סבירות: "בלתי נמנעת באורח סביר". על בית המשפט להשתכנע שהטעות במצב המשפטי אירעה על אף שנעשו כל המאמצים שיש לצפות להם מאדם סביר כדי לברר את המצב המשפטי לאשורו. לא למותר לציין, כי בדומה לסייג זוטי דברים, טעות במצב משפטי לפי סעיף 34ט לחוק אף היא סייג לאחריות פלילית, ועל כן הנטל להוכחתה מוטל על הטוען לה (סעיף 34 לחוק העונשין), כאשר די בכך שהטענה הוכחה ברמה של יצירת ספק סביר (סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין; ע"פ 4675/97 רוזוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נג (4) 337, 368-373).

במקרה שבפני אין הנאשמים יכולים להיתלות בהגנת טעות במצב משפטי באשר נהיר היה לנאשמים כי מעשיהם אינם חוקיים, בין אם התפרצו לגישתם למקום המשמש למגורי אדם ובין אם פרצו למקום שאינו משמש לבית מגורים, מה גם שלא ניתן לומר במקרה זה כי הטעות היתה בלתי נמנעת באורח סביר.

סוף דבר

לאור האמור לעיל אני קובע כי הנאשמים עברו בצוותא עבירה של התפרצות למקום המשמש למגורי אדם וגניבה לפי סעיף 29 + 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, בנוסף עבר נאשם 2 עבירה של החזקת כלי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ואני מרשיעם בגין ביצוע עבירות אלו בדין.

ניתנה והודעה היום י' חשוון תשע"ה, 03/11/2014 במעמד הנוכחים.

החלטה

בהתאם לבקשת הסנגורים ולאור העובדה כי הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום אך חלקו אך ורק בפן המשפטי, לא מצאתי לנכון כי זהו המקום לחסום את הנאשמים בפני קבלת תסקיר מבחן בעניינם מבלי שעצם השליחה לתסקיר תצביע על עמדה עונשית כלשהי מטעם בית המשפט.

אני מורה לשירות המבחן להגיש תסקיר מבחן בעניינם של הנאשמים עד מועד הדיון הבא, ביום 1.3.15 שעה 08:30.

טלפון נאשם 1 :, טלפון ב"כ נאשם 1: ..., פקס:

טלפון נאשם 2: (יהודה שושן- המשמורן בעניינו של נאשם 2), טלפון הסנגור: ..., פקס: ...

אני מורה לב"כ הנאשמים להעביר עד יום 9.11.14 כל המסמכים הרלוונטיים לעיונו של שירות המבחן ולוודא זימונים של הנאשמים לצורך ראיון.

המזכירות תעביר העתק כתב האישום ופרוטוקול זה לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום י' חשוון תשע"ה, 03/11/2014 במעמד הנוכחים.